

Майката. За обѣдъ ще си дойдешъ ли?

Стоянъ. Нѣма, майко, има доста работа. Взехъ си ядене въ торбата, тамъ ще си и закуся.

Майката (приготвя си хурката). Да бѣше си дошелъ!

Стоянъ. Защо, майко, какво има!

Майката. А, нищо нѣма, синко, нищо! Така, рекохъ, да си хапнешъ топло ядене.

Стоянъ. За мене не се грижи, майко! Азъ съмъ свикналъ. Ами ти гледай да си почивашъ повечко. Стига си работила. Нали сега имашъ помощница — Петрана нали ти помага.

Майката (мълчи).

Стоянъ. Защо мълчишъ, майко? Да не си нѣщо недоволна отъ Петрана?

Майката. А не, Стояне, не. Помага ми тя, помага...

Стоянъ. Виждамъ азъ, нѣщо си недоволна, нѣщо като че криешъ отъ мене. Кажи ми право: почита ли те Петрана?

Майката. Ехъ, синко, азъ съмъ вече стара, може и да грѣша понѣкога...

Стоянъ. Не, майко, азъ искамъ да зная спогаждашъ ли се ти съ Петрана, угажда ли ти тя.

Майката. Ехъ, Стояне, какво да ти кажа и азъ не знамъ... Нали ти казахъ вече... Пъкъ, като искашъ толкова да знаешъ какъ поминавамъ съ снахата, скрий се нѣкой день и самъ ще видишъ всичко съ очитѣ си.

Стоянъ (гледа майка си учуденъ). А, значи има нѣщо! Тогава още сега искамъ да видя всичко съ очитѣ си.

(Стоянъ се скрива, а майката започва да преде).

Петрана (влиза). Отиде ли Стоянъ?

Майката (мълчи).

Петрана. Какво мълчишъ като онѣмѣла? Говори де! (Излиза за малко и веднага се връща). Още ли това вретено предешъ? Така е то — знаешъ само да ядешъ, а за работа те нѣма. Стара си била, та трѣбвало да си почивашъ. Море ще ти дамъ азъ на тебе една почивка. (Взима вретено и започва и тя да преде).

Майката. Снахо, снахичке, дай ми малко хлѣбъ да хапна, че огладнѣхъ. Троха хлѣбъ не съмъ хапнала отзарана.

Петрана. Какво, хлѣбъ ли! Пукни тука — нѣма да ти дамъ. Преди! Не си изпрела още вретеното.